

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 946/21
27.1.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Оливере Анђелковић и Маје Илић, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА и др.**, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 3 у вези става 1 КЗ и др., одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, бранилаца окривљеног АА, адвоката Саше Миловановића и адвоката Уроша Андрејића, браниоца окривљеног ББ, адвоката Марка Његомира, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ђорђа Јевтовића и браниоца окривљеног Стефана Савића, адвоката Ненада Ранковића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 1197/12 од 24.03.2021. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног ГГ, адвоката Наташе Јовичић, а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Уроша Андрејића, дана 27.1.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Београду, бранилаца окривљеног АА, адвоката Саше Миловановића и адвоката Уроша Андрејића, браниоца окривљеног ББ, адвоката Марка Његомира, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ђорђа Јевтовића и браниоца окривљеног ГГ, адвоката Ненада Ранковића, па се пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 1197/12 од 24.03.2021. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 1197/12 од 24.03.2021. године окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ оглашени су кривим, и то ставом I да су окривљени АА, ББ и ВВ извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 3 у вези става 1 КЗ, а окривљени ВВ и продужено кривично дело

омогућавање уживања опојне дроге из члана 247 став 2 у вези става 1 у вези са чланом 61 КЗ, а у ставу II изреке пресуде окривљени ГГ због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ у стицају са кривичним делом омогућавање уживања опојних дрога из члана 247 став 1 КЗ, па је суд окривљеном ВВ за кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 3 у вези става 1 КЗ претходно утврдио казну затвора у трајању од 5 година, а за продужено кривично дело омогућавање уживања опојне дроге из члана 247 став 2 у вези става 1 у вези са чланом 61 КЗ казну затвора у трајању од 2 године, а окривљеном ГГ за кривично дело производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ претходно утврдио казну затвора у трајању од 3 године, а за кривично дело омогућавање уживање опојних дрога из члана 247 став 1 КЗ казну затвора у трајању од 1 године, па је окривљеног АА због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 3 у вези става 1 КЗ осудио на казну затвора у трајању од 7 година, у коју му се казну има урачунати време проведено на задржавању и у притвору почев од 21.07.2012. године до 18.12.2013. године, окривљеног ББ због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 3 у вези става 1 КЗ на казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца, у коју казну му се има урачунати време проведено у задржавању и притвору почев од 21.07.2012. године до 01.08.2013. године, окривљеног ВВ на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено на задржавању и у притвору почев од 20.07.2012. године, па до 25.06.2015. године и окривљеног ГГ на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци. Према окривљеном ВВ се на основу члана 83 КЗ, изриче мера безбедности обавезног лечења наркомана, која ће се извршити у Заводу за извршење казне затвора и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 године, а мера може трајати дуже од времена изречене казне. На основу члана 87 КЗ изриче се мера безбедности одузимања предмета, па се од окривљеног АА одузима једна вагица за тачно мерење сиве боје марке "Beurer" серијског броја 705.13. На основу члана 264 ЗКП обавезују се окривљени да плате трошкове кривичног поступка, и то окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ у износу од по 50.000,00 динара на име судског паушала, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду због неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљенима изрећи казне затвора у дужем временском трајању,

– бранилац окривљеног АА, адвокат Саша Миловановић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду окривљеног ослободи од оптужбе,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Урош Андрејић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду, на поновно одлучивање, или исту преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, те је тражио да заједно са окривљеним, буде обавештен о седници већа другостепеног суда,

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Марко Његомир из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду, на поновно одлучивање или исту преиначи и донесе ослобађајућу пресуду,

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Ђорђе Јевтовић из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду у делу одлуке о казни и мери безбедности,

- бранилац окривљеног ГГ, адвокат Ненад Ранковић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду, предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или примени одредбу члана 246 став 5 КЗ и окривљеног ослободи од казне, те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

У одговору на жалбу јавног тужиоца ВЈТ у Београду, бранилац окривљеног ББ, адвокат Марко Његомир је предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу јавног тужиоца ВЈТ у Београду.

Апелациони јавни тужилац у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 1028/21 од 26.10.2021. године предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу ВЈТ-а у Београду и преиначи побијану пресуду у смислу тужиоачевог жалбеног предлога, а да жалбе бранилаца окривљених одбије као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног ГГ, адвоката Наташе Јовичић, а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Уроша Андрејића, који је дописом замолио одлагање седнице већа због здравствених разлога, а који допис је у суд стигао дана 31.01.2022. године, дакле након одржане седнице већа, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, као и изјашњења Апелационог јавног тужиоца у Београду, датог у напред цитираном поднеску, нашао:

- жалбе су неосноване.

Неосновано се изјављеним жалбама бранилаца окривљених АА, ББ и ГГ, указује да је првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП у вези са чланом 424 ЗКП, истицањем да је изрека пресуде неразумљива, да иста нема разлоге о одлучним чињеницама, да је изрека пресуде противречна разлозима, те да у изреци пресуде нису наведене чињенице које чине битно обележје кривичног дела, посебно оне од којих зависи примена одређене одредбе кривичног закона.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, изрека побијане пресуде је

разумљива, садржи све чињенице и околности које су од значаја за одлучивање у овој кривично-правној ствари, а у чињеничном опису садржаном у изреци, супротно жалбеним наводима бранилаца окривљених, су јасно описане радње које је свако од окривљених предузео и назначене су све чињенице и околности од којих зависи примена одредби материјалног права, при чему су у образложењу побијане пресуде дати довољни, јасни, уверљиви и аргументовани разлози о свим елементима кривичних дела за која су окривљени оглашени кривим првостепеном пресудом, због чега су супротни жалбени наводи бранилаца окривљених, у којима се истиче да је изрека пресуде неразумљива и противречна сама себи, оцењени као неосновани.

С тим у вези, неосновано се изјављеном жалбом браниоца окривљеног ГГ, адвоката Ненада Ранковића, указује да се из изреке првостепене пресуде не може утврдити време, ни место извршења радњи, да је изостала количина опојне дроге коју је окривљени ГГ наводно продао, те да би одређена супстанца била третирана у законском смислу као опојна дрога потребно је да постоји и одређени доказ – физичко-хемијско вештачење, које потврђује да се ради о супстанци која се налази на листи опојних дрога и психотропних супстанци, а што се, такође, истиче и у жалбама осталих бранилаца.

Међутим, супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног ГГ, у изреци првостепене пресудом у ставу II је наведен временски оквир, и то “ у периоду од новембра 2011. године до 20.07.2012. године”, као и место извршења кривичног дела “у Младеновцу”, при чему се у даљим наводима изреке конкретизује на који начин су извршене радње предметног кривичног дела, те се указује да је окривљени ГГ у три наврата купио ради даље продаје по 50 грама хероина од НН ... из Пожаревца, затим је исту продавао крајњим корисницима, ближе наведеним у изреци побијане пресуде, као и опојну дрогу кокаин у 4-5 наврата продавао у количини од по 1 грам, што исто важи и за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога, у коме је јасно описана конкретна активност коју је окривљени предузимао, те су супротни жалбени наводи бранилаца, који се тичу постојања битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, оцењени као неосновани. Ово стога, што изрека пресуде не противречи сама себи, нити разлозима пресуде, а образложење побијане пресуде садржи јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, о којима су одређено и потпуно у складу са одредбом члана 428 тачка 8 ЗКП, изнете чињенице које су утврђене у поступку, а из којих јасно произлази који докази потврђују чињенице од важности за доношење законите одлуке у овој кривично-правној ствари, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају закључци првостепеног суда.

Првостепени суд је дајући разлоге за своју одлуку, у образложењу пресуде детаљно анализирао радње које је сваки окривљени понаособ извршио, те дао разлоге за своја чињенична утврђења у односу на све окривљене, у ком смислу, а супротно жалбеним наводима појединих бранилаца, не постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Надаље, у жалбама бранилаца окривљених се указује да је суд пресуду донео на бази “транскрипта телефонских разговора”, иако транскрипт телефонског разговора, према одредбама ЗКП, није доказ, нити ЗКП препознаје транскрипт као доказно средство, већ је доказно средство аудио запис, а што је посебно значајно јер суд у доказном поступку није преслушао снимке телефонских разговора појединачно, па сим тим није ни утврдио да ли су ти аудио записи сагласни са наводним транскриптима, нити је на поуздан начин утврдио да разговор воде лица која се наводе као саговорници у том разговору.

Међутим, овакви жалбени наводи бранилаца окривљених оцењени су као неосновани, будући да из записника о главном претресу, одржаном дана 19.02.2021. године, на коме су били присутни браниоци окривљених, на сагласан предлог странака, веће је донело решење да се у доказном поступку преслушају ЦД-ови телефонске комуникације, те да примедби на изведене доказе није било, као ни нових предлога за допуну доказног поступка. Када се има у виду да је током првостепеног поступка утврђено да наведени телефони припадају окривљенима, то је првостепени суд, супротно жалбеним наводима, правилно извео закључак о аутентичности саговорника у тим разговорима, али и то да управо из садржине транскрипата произлази да се у њима окривљени спомињу по својим надимцима, као и да се разговори односе на опојну дрогу. На правилност таквог закључка указује и чињеница да су претплатнички бројеви регистровани на име окривљених, коју околност је правилно првостепени суд повезао са одбранама окривљених, те на бази свих изведених доказа током поступка утврдио да су окривљени извршили кривична дела за која се терете у време, месту и на начин ближе описан у изреци побијане пресуде.

По оцени Апелационог суда у Београду, неосновано се у свим изјављеним жалбама бранилаца окривљених указује да суд није на правилан начин утврдио чињенично стање, из разлога што ниједан грам опојне дроге од окривљених није одузет нити од лица којима су наводно продавали, те како није обављено вештачење предметног материјала то се не може на јасан начин утврдити да се ради о опојној дроги, а самим тим недостаје битан елемент кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим.

Међутим, правилно је првостепени суд, када је у питању оцена изведених доказа, имао у виду одбране окривљеног ВВ, коју је дао у полицији у присуству браниоца дана 20.07.2012. године, окривљеног ББ, коју је дао у полицији у присуству браниоца дана 21.07.2012. године, као и окривљеног ГГ, коју је дао у полицији у присуству браниоца дана 22.07.2012. године. У том смислу је везано за тачку Ia изреке побијане пресуде на странама од 94. до 104. дао довољно јасне, аргументоване и за овај суд у свему прихватљиве разлоге када је нашао да су у периоду од краја фебруара месеца 2012. до 20.07.2012. године, у ... и ..., окривљени АА, ББ и ВВ неовлашћено продавали супстанцу која је проглашена за опојне дроге – хероин, које дело су извршили у саставу групе, а коју је организовао окривљени АА са унапред подељеним улогама, и то на тај начин што је окривљени АА од непознатог лица набављао опојну дрогу, предавао је окривљеном ББ, а који је носио до окривљеног ВВ, који је опојну дрогу препакивао у мање пакетиће и препродавао уживаоцима опојних дрога, а затим је новац прибављен продајом опојне дроге предавао ББ, а овај окривљеном АА, при чему

је у истом периоду окривљени ВВ у више наврата према више лица ставио на располагање просторије стана у којима је становао ради уживања опојне дроге.

Овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно утврдио из исказа окривљеног ВВ који је дао у полицији и који је навео да је и раније продавао опојну дрогу, да је у фебруару месецу 2012. године ступио у контакт са окривљеним АА званим "...", који му је понудио да ради за њега и његовог човека, односно окривљеног ББ, да је до тог састанка дошло у кафићу "...", да је договор био да му окривљени АА даје хероин преко окривљеног ББ, који му је доносио хероин у количинама од 20 грама које је препакивао у мање пакетиће од око 0,25 грама и продавао, те да је договор био да АА даје 300 евра од продаје тих 20 грама, а остало да задржи за себе. Новац је предавао ББ који би га односио АА, те је у том периоду од њих добио укупно око 500 грама хероина. Првостепени суд је правилно прихватио овакве наводе окривљеног ВВ, јер су исти у складу са наводима одбране окривљеног ББ, коју је дао у полицији и пред истражним судијом, а који је навео да му је окривљени АА нудио да пренеси хероин окривљеном ВВ, из разлога што њега "надгледа" полиција, да је улога ББ била да он буде "веза" између АА и ВВ, да је разменио број телефона са ВВ, а што произлази из транскрипата разговора из којих се види да су били у комуникацији, те је правилно првостепени суд закључио да овакви наводи одбране окривљених представљају једну логичну целину у којима су појединачно објашњење улоге сваког од окривљених, због чега су супротни наводи жалбе бранилаца окривљених, у којима се оспоравају чињенични закључци првостепеног суда, оцењени као неосновани.

Када се има напред наведено у виду, то чињеница да критичном приликом није пронађена сва опојна дрога, те да с тим у вези и није обављено физичко-хемијско вештачење предмета кривичног дела, како се појединим жалбама бранилаца истиче, није од утицаја на другачије закључивање суда, који је на основу свих изведених доказа, које је правилно ценио појединачно и у међусобној вези једног са другим, а поступајући у складу са одредбом члана 16 став 4 ЗКП, пресуду засновао на чињеницама у чију извесност је уверен, применом прихваћених метода и објективних мерила расуђивања. При томе, суд је имао у виду и да је део опојне дроге пронађен и вештачен, будући да из записника о физичко - хемијским вештачењима број 1587/2012 и 1591/2012 од 28.08.2012. године произлази да су на анализу достављени пакетићи (1,11 грама и 0,16 грама) за које је утврђено да се ради о мешавини хероина, кофеина и парацетамола, а који су одузети од ДД и ЂЂ, при чему је ДД у свом исказу потврдила да је том приликом купила хероин од окривљеног ВВ, наводећи да је и раније од њега куповала хероин, а ЂЂ потврдио да је за окривљеног ВВ у наведеном периоду продавао хероин и то укупно око 80 до 100 полутки хероина.

У жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Саше Миловановића и Уроша Андрејића се указује да нема доказа да је окривљени продавао опојну дрогу, да је суд користио споразум о признању кривичних дела других окривљених за свој закључак о кривици окривљеног АА, те да су искази саокривљених пред полицијом изведени под чудним околностима, будући да је окривљени ВВ био у апстиненцијалној криз., окривљеном ББ су пружене погодности како би признао извршење дела, а окривљеном ГГ је одузето право да сам изабере браниоца, те код чињенице да је окривљени АА

током читавог поступка негирао извршење предметног кривичног дела, нејасно је на основу чега је суд закључио да је окривљени у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде извршио кривично дело.

Међутим, како је напред наведено, првостепени суд је за свој закључак да је окривљени извршио предметно кривично дело дао, и у довољној мери интерпетирао и правилно оценио све изведене доказе, те тако ценио одбране окривљених ВВ, ББ и ГГ пред полицијом, па је тако окривљени ББ до детаља објаснио како у полицији тако и пред истражним судијом да је окривљени АА опојну дрогу која се налазила у кутији цигарета остављао у селу ... или ... код саобраћајних знакова, што би он након тога узео, а након чега би ВВ чекао поред пута и он би му то избацивао кроз прозор, као и да је имао задатак да од окривљеног ВВ узима новац и да је сваки трећи дан узимао по 10.000, 14.000 или 20.000,00 динара, а што је сагласно исказу окривљеног ВВ у делу у коме је навео да је окривљени АА дужио ВВ за 300 евра по кутији прецизирајући да је та кутија имала око 20 грама. Надаље, окривљени ВВ је у свом исказу објаснио да је наведену дрогу у свом стану препакивао заједно са окривљеним ЂЂ у кесе од по 0,25 грама да је исту углавном продавао окривљени ЂЂ, као и да су њих двојица део те дроге и заједно конзумирали, што је у складу са исказима окривљеног ЂЂ, као и одбранама окривљених који су потврдили да су опојну дрогу куповали од обојице окривљених. На правилан закључак првостепеног суда указује и део исказа окривљеног ВВ који је у полицији навео да је у једном тренутку остао дужан окривљеном АА, јер га је један момак преварио за хероин у Београду, да му АА након тога претио да ће да му “откине” главу и да има 15 дана да врати паре, због чега је он хтео да су убије, пресекавши себи вене, а што кореспондира са исказом окривљеног ББ, који је навео да је окривљени ВВ направио дуг од 900 евра, јер је доста од дроге трошио за себе, да му је пар пута упала полиција у стан, због чега је морао да гута “лутке” и да је ВВ хтео да се убије због тога, што је сагласно и исказу окривљеног ЂЂ, који је навео да је окривљени ВВ покушао да изврши самоубиство, да зна да га је непосредно након тога на његов мобилни телефон звао “...” односно “...” што је надимак окривљеног АА, да му је претио да ће му се десити нешто лоше уколико у року од 40 дана не врати новац који дугује на име продаје дроге.

Када се наведено доведе у везу са транскриптима разговора вођеним између окривљеног АА и окривљеног ВВ, који су детаљно интерпетирани на страни 97. образложења побијане пресуде, то је по налажењу Апелационог суда у Београду, правилно првостепени суд закључио да је окривљени АА извршио радње кривичног дела ближе описане под тачком 1а изреке побијане пресуде, за шта је дао аргументоване разлоге у образложењу побијане пресуде, те су супротни жалбени наводи његових бранилаца, оцењени као неосновани.

Надаље, нису основани ни жалбени наводи свих бранилаца у којима указују на промењене одбране окривљених у даљем току предметног поступка, истицањем да су пред полицијом морали да признају извршење кривичних дела, ради добијања погодности, те је тако окривљени ББ на главном претресу променио своје наводе у делу где је тврдио да јесте преносио супстанцу, али да се радило о разблаживачу, тврдећи да окривљени АА нема са тим никакве везе, те да му је у полицији речено да је окривљени АА признао и да му неће одредити притвор, а које наводе одбране правилно

првостепени суд није прихватио, налазећи да је исказ окривљеног ББ дат у полицији, поновљен и пред истражним судијом, са пуно детаља, те да појединости из његове одбране може знати само лице које је учествовало у извршењу предметног кривичног дела, при чему је и приликом суочења код истражног судије са окривљеним АА, а након што је окривљени АА негирао извршење кривичног дела, окривљени ББ остао при наводима из полиције и рекао окривљеном АА на суочењу да је и он учествовао у свему томе. Што се тиче предметне супстанце коју је окривљени ББ преносио за окривљеног АА у својој одбрани је признао да је четири пута вршио пренос супстанце за окривљеног АА, да му је АА рекао да за то може да заради и 150 евра на шта је пристао, те суд није прихватио његове наводе да је мислио да се ради о разблаживачу, јер је у претходна два исказа навео да се радило о опојној дроги хероин, а што је утврђено и из одбрана осталих окривљених, као и писаних доказа у списима предмета.

По налажењу Апелационог суда у Београду, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног АА који је током целокупног поступка негирао извршење кривичног дела, будући да је наведена одбрана окривљеног супротна исказима осталих окривљених, транскриптима преслушаних разговора, те чињеницом да су и друга лица у предметном поступку за која је утврђено да су куповала опојну дрогу, између осталог, помињала окривљеног у својим исказима,. Конкретно, из исказа окривљеног ЕЕ произлази да се крајем месеца маја 2012. године срео са својим школским другом АА званим "...", да је он у једном тренутку са његовог броја телефона позвао неко лице коме је у разговору рекао да је ово његов број телефона и да то лице меморише број окривљеног ЕЕ и да ће му се он јавити, пошто је позвани број који је "...” позвао остао меморисан у његовом телефону. Након тога се чуо са тим лицем које се зове "...” (окривљени ВВ), договорио се са њим да му за износ од 1.000,00 динара донесе једну “луткицу” хероина у количини од 0,3-0,35 грама, те је на тај начин од ... у три наврата купио 3 “луткице” опојне дроге хероин у количини од 1 грам за износ од 3.000,00 динара, а купљени хероин искористио је за своје потребе, што управо потврђује да су окривљени АА и ВВ били повезани и да је окривљени АА све купце упућивао на окривљеног ВВ, чија улога је била препакивање у мање количине и продаја опојне дроге хероин.

Стога, правилно првостепени суд није прихватио измењене одбране окривљених ВВ, ББ и ГГ, као и окривљеног ЕЕ, који су у даљем току поступка негирани учешће окривљеног АА у предметном кривичном делу, наводећи да нису имали никакав контакт са окривљеним АА те да су им полицајци сугерисали да њега означе као окривљеног у предметном кривичном поступку, налазећи да су овакви наводи одбране исконструисани, неуверљиви и управо срачунати на заштиту окривљеног АА и избегавање кривице за предметно кривично дело.

Када је у питању изрека побијане пресуде, везано за тачку 1б, односно радње које се окривљеном АА и ББ стављају на терет у периоду од новембра 2011. до 20. јула 2012. године, у Младеновцу, у вези неовлашћене продаје супстанце која је проглашена за опојну дрогу - кокаин, првостепени суд је на странама од 104. до 107. образложења пресуде интерпретирао и дао анализу постојећих доказа, те пошавши од одбране окривљеног ББ коју је дао у полицији, нашао да је наведена одбрана у складу са исказом окривљеног ГГ, који је у полицији појаснио да је куповао кокаин од

окривљеног АА, тако што се са истим налазио на ... пумпи у ..., те да јеном приликом није могао да однесе кокаин ЖЖ, власнику кафане ... у ..., те је позвао окривљеног АА, за кога је, као дилер, радио окривљени ББ, који је у "...” име продавао дрогу, те том приликом звао "...” да га пита да ли ... може да за 50 евра, што значи 1 грам кокаина, однесе његовом другу у град опојну дрогу, што је "...” одобрио, те је окривљени ББ однео наведену дрогу испред кафане "...” где га чекао . (..окривљени ЗЗ, коме је предао дрогу, те су искази окривљеног ББ и ГГ сагласни у овом погледу а такође су у складу и са исказом окривљеног ЗЗ, који је дао у полицији наводећи да је испред кафића "...” окривљеном ББ дао 50 евра, а овај му дао папир у облику лоптице, који је однео окривљеном ЖЖ, које одбране окривљених у потпуности чине једну сагласну, уверљиву и логичну целину, из којих разлога их је суд и прихватио. Ово посебно, ако се имају у виду транскрипти разговора између окривљеног АА и ГГ, у којима се управо потврђује наведена одбрана окривљених дата у полицији, а где говоре о цени од 50 евра, са изостављањем употребе термина "дрога", што указује на њихову опрезност и конспиративност током комуникације, из чега произлази да је током поступка утврђено да су окривљени АА и ББ у време, на месту и на начин ближе описан у тачки 1б изреке пресуде извршили радње за које се терете оптужним актом јавног тужиоца.

У жалби браниоца окривљеног ГГ, адвоката Ненада Ранковића се указује да исказ окривљеног ГГ дат у полицији није потврђен ниједним другим доказом, будући да сведок ИИ, по занимању адвокат, у свом исказу је јасно навео околности под којима је упознао ГГ, да је као изабрани бранилац присуствовао тренутку у коме је службеник полиције испитивао ГГ, прекинуо исказ и рекао “нисмо се тако договорили”, те остаје нејасно због чега суд није поверовао адвокату, као лицу које је сведочило о својим непосредним сазнањима у погледу кршења одредби ЗКП-а приликом саслушања ГГ пред ПС Смедеревска Паланка, као и исказу ЈЈ датом на исте околности, будући да је очигледно у конкретном случају ускраћена одбрана изабраног браниоца, а окривљеном узет исказ уз обећање да неће бити одређен притвор

Међутим, правилно је првостепени суд прихватио исказ окривљеног ГГ који је дао у полицији, у коме је навео на који начин је набављао опојну дрогу хероин и кокаин, на који телефон су га звали купци којима је продавао предметну опојну дрогу, наводећи да је пакетић хероина наплаћивао 700,00 динара, да је кокаин продавао у количинама од 1-2 грама за износ од 50 или 100 евра, да је опојну дрогу куповао од окривљеног КК и окривљеног АА, те потврдио које бројеве телефона је користио критичном приликом, а што кореспондира транскрипцијама преслушаних разговора окривљеног ГГ са другим окривљенима. У даљем току поступка, пред истражним судијом, окривљени ГГ је негирао да се бавио продајом и посредовањем у продаји или омогућавањем коришћења опојних дрога и то хероина и кокаина, наводећи да је исказ у полицији када је приведен дао због тога што је са њим била његова мајка, којој је позлило и пала у несвест када је сазнала због чега га терете, да јој није пружена лекарска помоћ, те да је наведено кривично дело признао само из разлога што је његовој мајци позлило. У том смислу је навео да није могао да има свог адвоката, већ су му у полицији рекли да га откаже, да ће му они позвати свог адвоката, да није имао поверљив разговор са тим браниоцем, да су полицајци диктирали записник, а да њега ништа нису питали, те да је он потписао записник који није прочитао и није га занимало, зато што није крив.

Међутим, овакви наводи одбране окривљеног које је дао у даљем току поступка, а што се понавља и у жалбеним наводима његових бранилаца, су за овај суд, а како је то правилно нашао и првостепени суд, потпуно контрадикторни, те супротни његовом исказу у полицији, у коме јасно и са много детаља описао како своје учешће, тако и учешће осталих окривљених у кривичним делима за која се терете, наводећи имена и презимена лица којима је продавао опојну дрогу, који записник у полицији је потписао без примедби, те је правилно првостепени суд, накнадно измењену одбрану окривљеног, оценио као исконструисану и срачунату на избегавање кривице, посебно што је окривљени дао два исказа у полицији, а у којим исказима је у потпуности признао извршење кривичних дела за која се терети. Оцену доказа у погледу радњи које се окривљеном ГГ стављају на терет, првостепени суд је дао на странама 107-116 образложења пресуде, и за свој закључак да је окривљени крив за извршење предметних кривичних дела, дао у довољној мери јасне, непротивречне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне, прихвата и овај суд.

Што се тиче жалбених навода везано за поступање полиције критичном приликом, правилно је првостепени суд имао у виду чињеницу да не постоји разлог због чега би окривљени пристао на савет полицајца да откаже свог изабраног браниоца који је већ дошао, при чему је суд имао у виду исказ сведока ЈЛ, који се изјашњавао о саслушању ГГ у својству осумњиченог, наводећи да му је било одређено задржавање, да је контактирао своју мајку, да је мајка ангажовала адвоката ИИ и да је након обављеног поверљивог разговора са адвокатом, окривљени ГГ истом отказао пуномоћје, рекао да жели адвоката који није из ... и са списка адвоката који обавља послове браниоца по службеној дужности из ..., а који ће присуствовати његовом саслушању. Сведок је даље навео да мајка окривљеног ГГ није била у просторијама у којима је саслушаван ГГ, нити је њој било предочавано било шта везано за предмет који се води према његовом сину, нити изрицање евентуалне казне, негирајући да је било ко у било ком смислу утицао на отказ пуномоћја адвоката ИИ од стране окривљеног ГГ. Притом правилно је првостепени суд ценио и исказ сведока ИИ, који је навео да га је ангажовала мајка окривљеног ГГ, да је имао поверљив разговор с њим, да је све било коректно и да је рекао да га нису физички злостављали у полицији, наводећи да су их позвали у другу просторију ради давања исказа, да је саслушање обављао сведок ЈЛ, да је ГГ негирао извршење кривичног дела и тек што је рекао пар речи да није извршио кривично дело или да је урадио нешто што ће признати, инспектор га је прекинуо речима: “Стани, стани, стани, па нисмо се тако договорили, јел хоћеш да употребим ово?” показујући на фиоку и неку фасциклу, да је тада инспектор замолио сведока да изађе из просторије, а на сведоково питање упућено ГГ: “Да ли да изађем, шта је било”, ГГ је рекао: “Изађите”, након чега је он изашао из те просторије. Након тога је сведок ИИ објаснио да је после пар минута ушао у просторију у којој су били окривљени и инспектор и рекао да више не може да га брани под тим условима и да му отказује пуномоћје, а што је у потпуној супротности са наводима окривљеног ГГ, који је навео да је инспектор тражио да окривљени откаже пуномоћје. Када се има у виду чињеница да је окривљени без примедби потписао записник, који је у свему сачињен у складу са одредбама ЗКП, за који је касније тврдио да није истинит, да је дао два исказа пред полицијом и оба пута признао извршење кривичних дела, наводећи да га нико у полицији није физички злостављао, да је адвокат сам предложио да откаже пуномоћје,

то је правилан закључак првостепеног суда који је прихватио одбрану окривљеног ГГ дату у полицији, посебно јер је иста сагласна преслушаним транскрипцијама и потврђена наводима осталих окривљених, између осталог, одбраном окривљене ЈЂ, која је навела да је 2-3 пута хероин купила од ГГ, по једну “луткицу” за износ од 700,00 динара, затим окривљеног ММ, који је навео да му је ГГ у 5-6 наврата у току 2012. године понудио на уживање кокаин, да су заједно одлазили у тоалет кафића “...”, где је ГГ на огледалу извадио кокаин који је био спакован у ПВЦ кесици и обојица су исти конзумирали ушмркавањем на нос, затим да је окривљени НН у исказу у полицији навео да је од окривљеног ГГ пре одласка у Америку купио за износ од 50 евра један пакетик кокаина, како би исти пробао, јер га је ГГ убеђивао да је много лепо и да је исти користио ушмркавањем, при којим наводима је окривљени НН остао како у истрази, тако и приликом суочења са окривљеним ГГ, а што је све у складу са наводима окривљеног ГГ из полиције, где је признао да је продавао, посредовао и омогућавао уживање опојних дрога на начин ближе описан у изреци пресуде.

По налажењу овог суда, неосновани су и жалбени наводи појединих бранилаца окривљених који указују да пресуде донете на бази споразума о признању кривице других окривљених, не могу бити доказ у поступку против њихових брањеника, будући да је суд на правилан начин ценио исказе окривљених које су дали у претходном поступку, када су у потпуности признали извршење кривичног дела, до детаља описали на који начин су куповали од окривљених предметну опојну дрогу, да се ради о исказима који су дати пре закључења споразума о признању кривичног дела, а која саслушања су обављена у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, па тако изведени докази представљају доказе на којима се може заснивати пресуда, због чега су супротни жалбени наводи, оцењени као неосновани. Ово посебно, ако се има у виду да првостепени суд одлуку о кривици окривљених није засновао само на овим доказима, већ управо на одбранама окривљених који су у полицији и пред истражним судијом признали радње кривичног дела за које су оглашени кривим, осим окривљеног АА, што када се доведе у везу са транскрипцијама преслушаних разговора и осталим доказима ближе наведеним и интерпретираним у образложењу пресуде, указује на правилан закључак првостепеног суда о кривици окривљених у предметном кривичном поступку.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је окривљене огласио кривим за кривична дела ближе описана у ставу I и II изреке пресуде и за свој закључак на странама 116-120 образложења пресуде дао уверљиве разлоге, те су супротни жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се уопштено указује на повреду кривичног закона, оцењени као неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда у конкретном случају.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији која је изречена окривљенима, правилно је првостепени суд одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљенима АА, ББ, ВВ и ГГ, ценио све околности из члана 54 КЗ-а, које су од утицаја да казна буде већа или мања, па је од отежавајућих околности на страни АА ценио чињеницу да је раније осуђиван три пута, између осталог и за истоврсно кривично дело, док олакшавајућих околности није нашао, на страни окривљеног ББ од олакшавајућих околности ценио чињеницу да је отац троје

деце и да је неосуђиван, а отежавајуће околности није нашао, те посебно ценио чињеницу да је открио од кога је набављао опојну дрогу, што је било од значаја за вођење кривичног поступка, те у доносу на њега применио одредбу члана 246 став 5 КЗ, на страни окривљеног ВВ од олакшавајућих околности ценио признање кривичног дела, а од отежавајућих околности ранију осуђиваност и то два пута, између осталог и за истоврсно кривично дело, те на страни окривљеног ГГ од отежавајућих околности ценио ранију осуђиваност, а олакшавајуће околности није нашао, па је, имајући у виду све наведене околности, наступеле последице, степен кривице окривљених, окривљеног АА због кривичног дела из члана 246 став 3 у вези става 1 КЗ осудио на казну затвора у трајању од седам година, окривљеног ББ због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 3 у вези става 1 КЗ, а применом одредбе члана 246 став 5 у вези са чланом 58 и 57 КЗ, осудио на казну испод законом прописаног минимума у трајању од једне године и три месеца, окривљеног ВВ за кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 3 у вези става 1 КЗ на казну затвора у трајању од пет година, а за продужено кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247 став 2 у вези става 1 у вези са чланом 61 КЗ на казну затвора у трајању од две године, те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од пет година и шест месеци, а окривљеног ГГ због кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ на казну затвора у трајању од три године и за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247 став 1 КЗ на казну затвора у трајању од једне године, те га осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци, правилно налазећи да ће се овако одмереним казнама, по врсти и мери, у потпуности остварити сврха кажњавања, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције, те им је у изречене казне затвора урачунао време проведено на задржавању и у притвору, а како је то ближе описано у изреци побијане пресуде.

Жалбом јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду првостепена пресуда се побија у делу одлуке о кривичној санкцији, указивањем да суд није у довољној мери ценио ранију осуђиваност окривљених, те да није имао у виду тежину извршених кривичних дела, друштвену опасност и штетност опојних дрога, те да би се једино казнама затвора у дужем временском трајању у потпуности остварила сврха генералне и специјалне превенције.

Жалбом браниоца окривљеног ГГ, адвоката Ненада Ранковића се указује да су у конкретном случају постојали законски услови за ослобођење од казне, у смислу одредбе члана 246 став 6 КЗ, будући да је окривљени открио од кога је набавио опојну дрогу, а иста одредба је примењена на окривљеног ББ.

Жалбом браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ђорђа Јевтовића се истиче да је казна на коју је окривљени осуђен престрога, а имајући у виду чињеницу да осам година окривљени не користи никакве опијате, да се налази у манастиру Сланци последње две године, да мера безбедности обавезног лечења наркомана нема никаквог оправдања, те да би се и са блажом казном постигла иста сврха.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Андрејића, се указује да у конкретном случају није цењена чињеница да се ради о младој особи, степен његове

кривице је цењен у светлу радњи других окривљених, док није цењена ни јачина угрожавања заштићеног добра, те је изречена казна престрога.

По оцени Апелационог суда у Београду, жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду, као и бранилаца окривљених у делу одлуке о кривичној санкцији оцењени су као неосновани, будући да је првостепени суд приликом одмеравања казне према окривљенима дао адекватан значај свим околностима на страни окривљених, како олакшавајућим, тако и отежавајућим, те правилном применом закона одмерио казне по мери и врсти, којима ће се у потпуности остварити сврха кажњавања у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из одредби члана 4 и 42 КЗ-а, због чега су супротни жалбени наводи без утицаја на правилност и законитост пресуде у овом делу. По оцени овог суда, неосновано се жалбом браниоца окривљеног ГГ, указује да је било места примени одредбе члана 246 став 5 КЗ, будући да је окривљени ГГ током даљег тока поступка променио своју одбрану не указујући од кога је набавио предметну опојну дрогу, негирајући радње извршења кривичног дела, при чему је раније осуђиван за истоврсно кривично дело

Правилно је првостепени суд према окривљеном ВВ изрекао меру безбедности обавезног лечења наркомана из члана 83 КЗ, на начин ближе описан у изреци пресуде, имајући у виду налаз и мишљење судског вештака др Бранка Мандића.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе бранилаца окривљених, које овај суд није посебно образлагао, будући да се истима не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања датог у првостепеној пресуди, те је по оцени овог суда, првостепена пресуда правилна и на закону заснована и у истој су дати потпуни, јасни и уверљиви разлози о свим одлучним чињеницама које су од значаја за правилно пресуђење.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић